

μέσα σέ τόσο φῶς
ἔσο τὸ πουλί θά κελαηδεῖ
μόνο ὅσο τὸ πουλί θά κελαηδεῖ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ: ΑΝΤΙΓΟΝΗ

στ. 332—353)

στροφή α'

Γιὰ τὰ θαυμαστὰ
κι ὅμως πῶς θαυμαστὸ τίποτα ἀφ' τὸν ἄνθρωπον
δὲ γεννήθηκε·
καὶ πέρα 'κεῖ στὴν ἀφρισμένη θάλασσα πηγάζει
στὴν τρικυμισμένη ἀπ' τὴ νοτιά,
καὶ μὲς ἀπὸ τὰ κύματα περνᾷ
πρὸ φοβεροῦ τὸν περιζώνουν.
Γὴν ὑπέρτατη ἀφ' τοὺς θεοὺς
τὴν αἰώνια κι ἀκαταπόνητη γῆ

ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΠΙΑΤΩΝ

Φαί' καλὸ
γλυκὸ πιστὸ
καὶ τὸ αἷμα μου
καυτὸ
Βάλ' τὰ πιάτα
νὰ πλυθοῦνε
κι' ἔλα νὰ σέ ἴδω.
'Ασ' τὰ πιάτα
νὰ πλυθοῦνε
κι ἀφήνιασέ μου
τὸ σφυγμὸ
Γλυκεῖά μου.

ΧΡΩΜΑΤΑ

'Ο κόσμος μου εἶναι πράσινο
καὶ τὸ κορίτσι
κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο
ντυμένο στὰ γαλάζια,
κι ἡ μουσικὴ μου
πάει κι ἔρχεται
κλωστὲς κόκκινο
κι ἄσπρο

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στὸ Σωκράτη Σκαρτσῆ

Τὸ μήνυμα ἦταν ἡ λέξη
ποὺ δροντάει στὸν θώρακα
καὶ δὲ φτάνει τὸ μυαλό
καὶ δὲ κουρνιάζει στὴ γλῶσσα
νὰ δεῖ φῶς
μὰ δροντάει στὸν θώρακα
ἡ ἴδια λέξη ὁ ἴδιος ρυθμός
ποὺ μετράει τὰ δῆμάτα μου
στὶς γειτονιὲς τῆς Πάτρας
Στοὺς δρόμους τῆς Ν. 'Υόρκης.
Στ' ὄνειρο

ΥΠΑΙΘΡΟΝ

ὅταν
χαϊδεῶ
τὸ μουστάκι μου
νιώθω γιατί

τὸ χόρτο γίνεται χνούδι
τοῦ κρεάτινου κορμιοῦ μου
κι ἡ μέρα ροῦχο τῆς γύμνιας μου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στὸν Κώστα Σπαρτινὸ

"Ἐνα τραγοῦδι
εἶναι τραγοῦδι
κι ἕνα φύλλο στὸν ἄνεμο
εἶναι τραγοῦδι
ἕνα χαλκίκι στὸ νερὸ

καλλιεργεῖ γιὰ τὸ σφερό του
καὶ τὴν ὀργώνει ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο
μὲ τ' ἀλέτρια
ποὺ σέρνουν τ' ἀλόγου τὸ γένος

ἀντιστροφή α'

Αἰχμαλωτίζει ὁ πανοῦργος ὁ ἄνθρωπος
καὶ τὸ γένος τῶν ἀμυαλῶν πουλιῶν
καὶ τὰ εἶδη τῶν ἀγριῶν θηριῶν
καὶ τῆς θάλασσας τὸ κάθε ψάρι,
ἀφροῖ μὲ δίχτυα νηματόπλεχτα τὰ ζῶσει.
Καὶ μὲ τρεχόμενα πιάνει τὰ ὀρεοσίδια θηρία
καὶ 'κεῖα τὰ στὰ χωράφια μέσα ζοῦν,
καὶ τ' ἄλογο μὲ τὴ δασύτριχη χαιτὴ δομάζει
μὲ χαλινὰ πρὶν γύρω ἀφ' τὸ τράχηλο τοῦ περνᾷ
κοὶ τὸν δουνίσιο ἀδάμαστο ταῦρο.

(ΜΕΤΑΦΡ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΟΥΚΕΡΗΣ)

2

Τοῦ Μήτσου

εἶναι τραγοῦδι
κι ἡ σιωπὴ
στὸ σῶμα
σου
εἶναι
τραγοῦδι

ΑΝΟΙΞΗ

Μ' ἀρέσει ὁ καυτὸς ἄερας τοῦ καλο-
(καιριοῦ

στὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι
κι ὁ Ἰσκιος τῆς μουριάς ὑγρὸς
στὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι
Μ' ἀρέσει ποὺ χτυπάει τὰ τσίνορα
ἡ ψιχάλα τοῦ 'Οκτώβρη
καὶ ποὺ τρυπάει τὸ κόκκαλο
τ' ἀγιάζι τοῦ Γενάρη
Καὶ μ' ἀρέσεις ἐσύ
ποὺ εἶσαι κοντά μου
ὅλες τὶς ἐποχές

ΑΚΙΝΗΣΙΑ

Τοῦτες τὶς ὥρες
τώρα
ποὺ κι ἕνα σκίρτημα τοῦ θλέφαρου
σηκώνει κύμα
κοντὰ
ποὺ μιὰ χειρονομία μένει
ἀτέλειωτη
Μιὰ λέξη κλέβει ὥρες
ἀπὸ τὸ Σάββατο τοῦ Δημιουργοῦ
Νὰ τὸ μπορέσω νὰ γράψω ποίημα
Τὸ ποίημα
θὰ εἶναι ἀνάκλιντρο θεῖο
Γιὰ τίτλο:
ἡ ὄγδοη μέρα.

ΠΟΙΗΜΑ

ἄμμεσιν πεδάσoron
ποὺ πάει νὰ πεῖ
γιὰ μᾶς μετέωρη:

ἡ
τέχνη

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ

1

* Ἀσπρες ὀροφές
μέσ' ἀπ' ὄνειρο
κι ἡ σοβαρότητα
δέντρινων σκελετῶν
κι ἀγγελικὲς μορφές
ζωγραφισμένες στὰ τζάμια
Ψυχὴ μου!
πῶς φουσκώνουν τὰ ξάρτια σου

Μιὰ στάλα σύννεφο
κι ἔκρυψε ὀλόκληρον
ἥλιο
περνώντας
ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κόσμου
σὲ ξαναδρῆκα
Πατέρα μου

ΠΟΙΗΜΑ

Δὲν ξέρω τί νὰ γράψω
"Οἱ μανούλα μου
Μούρχειται νὰ σκάσω
νὰ σκάσω νὰ πλαντάξω.
"Οἱ καρδούλα μου.
Θέλω νὰ φωνάξω
"Οἱ γατούλα μου

Ζήτω ποὺ καήκαμε

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΑΜΗΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Κάποιος ξεχνάει νὰ κοιμηθεῖ ἀπόψε,
καλοκαιριότικος μαφιστρος καὶ φυσάει:
(τὴ χαιτὴ μου
νύχτα ἀπλωμένη στὸ χορτάρι ἀνάλα-
(φρῆ)

τί γλύκα, Θέ μου,
ἡ μυρωδιά σου στὶς ἐλιές
στὸν κάμπο.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ξανάρχισε,
λέω γιὰ τὴ θροχή,
νὰ πέφτει
σὺν τὴν κλωστή,
κάτασπρη κλωστή πλεγμένη
στὸ κορμὶ σου τυλιγμένη,
Ξανάρχισε,
λέω γιὰ τὴ ζωὴ,
μὲ τὴ θροχή.

ΠΟΙΗΜΑ

Θυμᾶμαι τὸ τραγοῦδι σου
ποὺ ἀρχίναγες τὸ θράδυ
μὲ λόγια καυχησάρικα:
"Ἐγὼ εἰμαι γοργόνα, γιέ μου,
δὲν εἰμαι ἄνθρωπος
κι ὅσο ποὺ κράταγε ἡ ζωὴ μου
τόσο φτιασιδωνόμουν·
πῶς δὲ μὲ εἶδες τάχα

στ' ἀκρογιάλια πού ἀρμένιζα;
—Εἶχα ἀνοιχτά τὰ μάτια
μὰ ἦταν σύβαμπο,
κοντὰ κοντὰ περάσαμε
καὶ προσπεράσαμε
ἐγὼ μὲ τὸ Νοτιά
καὶ σὺ στὴ δύση σου.

ΣΑΝ ΚΑΡΑΒΙ

Φύσηξε ἓνα ἀγέρι, ξεπορτίσανε
μοσχολουσμένες οἱ καρδιές μας
κι ἀρμένισαν
πρῶτ' πρῶτ' τῆς Παναγίας ἀνήμερα
καὶ πῶς ν' ἀντέξει,
μὰνα μου,
τόση χαρὰ ἡ καρδιά μου,
ματζουράνα μου.

ΠΟΙΗΜΑ

Κάθε σου δάχτυλο
καὶ μιὰ δυναστεία
ὅλες χαϊδεύουνε τὰ μαλλιά σου
κυρὰ τοῦ Κόσμου.

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΑΡΑΣ

ΕΝΝΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Στὴ Μ.Σ.

Περιμένουμε νὰ ῥθεῖ τὸ ὁλόγιομο φεγ-
(γὰρι.
Πανώριο τὸ πρόσωπό σου στὰ χέρια
(μου.
Νὰ ταξιδέψουμε στὴ νύχτα γιὰ τὸν ἐ-
(αὐτὸ μας,
μόνο νὰ μὴ νυστάζουμε.
Τὸ φεγγάρι κυλάει στὰ χέρια σου καὶ
(στὰ αἶμα'
ἐγὼ θάφω τὸ χῶμα κόκκινο καὶ σ' ἀ-
(γαπάω.
'Ἦρθε τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι δὲ νυστά-
(ζουμε.
'Ὅμως γυρίζουμε, γυρίζουμε στὴ νύ-
(χτα χωρὶς τέρμα'
δὲ θάχουμε ἐαυτό.
'Ὁ ἀέρας σφυρίζει ἀνάμεσα στ' ἀδεια
(καλάμια.
Μὴ φεύγεις, τὸ φεγγάρι θὰ σθῆσει,
ὁ ἀέρας, τὸ δλέπεις, φασάει,
στὴ νύχτα πῶς νὰ θρῶ φωτιά νὰ ζε-
(σταθῶ;
Καλὴ μου, κι ὁ κόσμος μεγαλώνει.

2

Σιγὰ - σιγὰ ἡ νύχτα ἀραίωνε.
Σιγὰ - σιγὰ ἡ μέρα πύκνωνε.
Σιγὰ - σιγὰ ἡ ἱστορία μας μεγάλωνε.

3

Στὸ Σωκράτη Σ.

Ποῦ τρέχεις, ποῦ τρέχεις, ποῦ πᾶς, ἀ-
(σπρόμαυρη μέρα;
Ντύθηκα τ' ἄσπρα κι ἔφυγες. Ντύθη-
(κα μαύρα κι ἔφυγες.
Ποῦ τρέχεις, ποῦ τρέχεις, ποῦ πᾶς ἀ-
(γνωστὴ μέρα;

4

Τὸ τρελὸ δέντρο στὸ ποτάμι.— 'Ὁ ἡ-
(λιος κάτι θέλει.
Τὸ τραγουδιστὸ νερὸ στὰ πόδια μου.—
(Βαθιά στὰ μάτια μου ὁμορφιά.
'Ἡ Καλὴ μου ἔρχεται.

5

Οἱ γυναῖκες σουρουπώνουν μὲ τὶς κα-
(ρέκλες τοὺς στὴν πόρτα.
'Ὅμως ἀνθρώποι δὲ περνᾶνε.
Καὶ περιμένουν.
'Ἄν ποτὲ περάσουν, ποιὸς θὰ τοὺς πει
(τὴν καλησπέρα;

6

Αὐτὴ ἡ γλύκα
τὸ ξέραμε πῶς ἦταν ἀπὸ σένα.
'Ὅμως τὴν ἀφήσαμε καὶ πέρασε
καὶ τὴν ξεχάσαμε μὲ τὸ νερό,
πού δὲ θυμᾶται πιά τὴ γῆ πού πότισε.

7

Τώρα, πού περνᾶει ἡ νύχτα μέσα στὰ
(μάτια μου,
ὀνειρεύομαι τὸν ἥλιο, πῶς ἔμπαινε
(στὶς φλέβες μου.
Ψυχὴ μου, πονᾷς.
Κι ὅταν σὲ γνώρισα, πόσο ἤσουν χα-
(ριτωμένη!

8

Εἶχε καὶ τί δὲν εἶχε νὰ μᾶς πεῖ ὁ
(μπάρμπ' - 'Ἀλέκος.
'Ὅμως δὲ πρόλαβε νὰ μᾶς μιλήσει.
Τὸν ἀφήσαμε κι ἔφυγε μὲ τὸ θάνατο
(καὶ τὴ βροχή.

9

Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ λουλούδια καὶ γλυ-
κειές στιγμές.
Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ καθαρὰ νερὰ κι ὦ-
ραϊα παιδιὰ.
'Εδῶ ὑπάρχει μόνο ἡ φωνὴ μας κομ-
ματισμένη,
πού σέρνεται στὰ μαραμμένα λουλού-
(δια,
στὸ ρυτιδωμένο χρόνο, στὰ μουχλια-
(σμένα νερὰ
καὶ στὰ τρομαγμένα παιδιὰ.
'Ενας ξένος τὸ δράδυ μᾶς ἔκλεψε τὸ
(αἷμα.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΔΕΚΑΕΞΗ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

'Ἄν χαθεῖς, ὑποτάξου
στῶν κυπαρισσιῶν τὴν ἄκρα.

Γιὰ τοὺς χυμούς τῆς ἀνοιξης,
σοῦ λέω, μὲ τῆς γῆς
τὶς πολύκλαδες ρίζες.

Παίζω τὸ κορμὶ τοῦ πόθου
μέσ' ἀπὸ γυάλινους θόλους
μὲ τὸ παιχνίδι τῶν ἀστεριῶν.

'Ὁ οὐρανὸς μᾶς δίνει,
στὰ χίλια καλοκαίρια
τῆς ἡδῆς μας.

Βροχὴ στὰ μούσκλια
καὶ δρέχει ἀκόμα
στὸ μέτωπό σου.

'Ανοιχτογάλανοι καημοὶ
ἓνας ὠκεανὸς
σουδαυλίζει τὰ χεῖλη σας.

Εἶμαι νερὸ
κι εἶν' τὸ κορμὶ τοῦ χώρου
λάκκος.

Τοῦ κάκου γυρεύεις τὴ δύση
στὶς ἀχνὲς σκιές,
τὶς θροῖζει τῆς αὐγῆς ὁ πόθος.

Μιλᾷ τὸ νερὸ
στὸ μεθυσμένο μεσημέρι,
σκόρπιο αὐλάκι.

Μόνη κυμάτιζα τὰ γυμνὰ χέονα,
μὰ καμμιὰ δροσιὰ δὲν ἔφτασε
νὰ τρικυμῖσει τὰ κόκκαλα.

Οἱ ἴσκιοι δουλεύουνε,
νὰ σκάδουν τ' ἀνδρία
θαυτέρα ἀπ' τὸ δάρος μας.

Οἱ ρυθμοὶ μεστώνουν
στὰ μέλη μας
μιὰ εἰκόνα λειψοῦ χρόνου.

Μὲ ποιά κίνηση
ροδίζει ὁ ἔρωτας
τὴ μακριὰ κλαγγὴ
τοῦ φόβου;

Μέρα, πού γδύνεσαι
κατάστηθα στὴν αὐρα,
νιώθω τὴ χαραυγὴ σταγόνα
στοὺς ξένους κάλυκες.

Μοῦ μένει
ἀέκρια κίνηση
ὁ ρυθμὸς, πού τανύζει
τὸ δέρμα.

Ράγισε ὁ χώρος τῆς δροσιᾶς
ἀπὸ ἤχους παράλληλους,
μὰ ἀπ' τὴ γῆ μᾶς ἐνώνουν
οἱ πόροι τῆς μέθης.

ΤΕΡΕΖΑ ΣΙΝΙΓΑΛΙΑ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Γαλάζια πουλιὰ
χύνονται σὲ μιὰ κατάλευκη ἄβυσσο
πότε ψηλά, πότε ὡς τὸ χῶμα
δεξιὰ - ζερβά
ἥλιος - βροχὴ
'Ὅλο στροφὴ κι ἐπίπεδα'
ἅγιες τῆς φύσης οἱ καμπύλες

2

Γλυκὸ πρῶτ'
Σὰν πανηγύρι ὁ κόσμος στὴ ροδαλὴ
(αὐγὴ)

ἔρχεται
μ' ἓνα κροτάλισμα βλεφάρων
'Αχνὴ ἡ καρδιά
λευκὸ πούπουλο ὁ νοῦς
σὰν ταξιθεύει μέσ' στὴν αὐρα
τοῦ φθινοπώρου...

3

Νὰ κινηθεῖ λίγο τὸ πράσινο πεῦκο
κι ἡ ἡλιαχτίδα θὰ πηδῇ
στὸ χωράφι τοῦ ὀφθαλμοῦ
μὲ τὸ λικνιστικὸ τρίπο τῆς
(δικτῆς τῆς χάρις.
νὰ μείνει ὁ σταυρὸς στὸ δειχτὴ
(τοῦ ἡμερολογίου,
μιὰ τρυφερὴ πευκοδελὴνη.

4

'Ἡ θέληση πέφτει στὸ σῶμα σου
σὰ λυγερὴ βροχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ.

ΤΙΤΙΝΑ ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ